

ОСТРОВАЦ

Број 12

13. јул 2019. године

Једногодишње издање

ОСТРОВАЦ

Јул 2019. број 12

Уредник „Островца“:
Војкан Ивковић

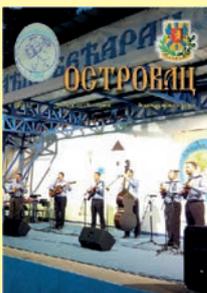
Фотограф:
Ненад Ћирић

Сарадници:

Верица Недељков
Душан Станков
Бобан Тизманов
Мирјана Недељков
Славко Рогожарски
Ненад Живковић
Мића Глишић
Вренгић Перица
Веселинов Илија
Ружа Бочко
Мита Гаврилов
Радић Ђура
Србијанка Ћирић
Драган Журжевић
Жива Ердeљан
Милан Берић
Александра Луковић Рогожарски
Слађана Сретков

**Организациони одбор 12.
„Островачког бећарца“:**

Ђура Радић, председник
Александар Јованов
Драган Рогожарски
Бобан Рогожарски
Жива Ердeљан
Бобан Тизманов
Перица Вренгић
Златко Веселинов
Мирјана Недељков
Иван Лазаров
Бојан Рогожарски
Сања Тизманов
Србијанка Ћирић
Ненад Ћирић
Слободан Ненадов
Синиша Јовановић
Никола Тизманов
Перица Чотра
Стеван Нешић
Владана Радић

Први број изашао је 20. јула 2008.
Тираж: 300

Садржај

- 2 - Садржај
- 3 - Реч о председнику месне заједнице Ђури Радићу
- 4 - Бећарац
- 5 - Из прошлости села
- 6 - Невенка Путник
- 7 - Илија Вренгић
- 8 - Мића Машиновођа
- 9 - Хиљаду писама
- 10 - Молитва ловаца
- 11 - Поздрав из Острова
- 12 - 1986. година
- 13 - КУД Острово
- 14 - 15 - Постер
- 16 - Наши повратници из туђине
- 17 - Овчарство
- 18 - Казанције
- 19 - Свети Георгије убива аждаху
- 20 - Вечност
- 21 - Силазак Светог Духа
- 22 - Статистика
- 23 - Дал' ће живот да оживи
- 24 - Паркић Острово
- 25 - 26 - Островачки младенци
- 27 - Шаљива страна
- 28 - Љубав одраслих

Ђура Радић Председник МЗ Острово

Бити на месту челног човека једног села јесте частан, тежак и одговоран, али и мукотрпан посао. Потребно је много рада, али и одрицања за добробит самих житеља.

Ђура Радић је на месту председника месне заједнице Острово од децембра 2014. године. Он своје Островљане познаје у душу, зна им нарав, мисли и осећања.

Он је наставио тамо где су стали његови претходници... Он се ослободио неких окова из прошлости, уденуо се у причу о лепшем и ведријем Острову са свим савременим сегментима савременог живљења. Такав човек зна да ово село и ово време чине садашњи људи, стари и млади, запослени и незапослени, они са њива и они из фабричких кругова и установа. Ђура Радић је оригиналан у свом раду и својим ставовима.

Био је запошљен двадесет година на копу Ђириковац, радио је на пословима булдожеристе, да би се 2009. године окренуо приватном сектору. Што се тиче самог села засуко је рукаве и са својим Островљанима постигао: Преасфалтирање пута Острово-Костолац, израду санитарног чвора при дому културе, преасфалтирање улице Лоле Рибара, ново асфалтирање две попречне улице Лоле Рибара, израду пројектне документације за израду топлификације села, израду

кухиње при дому културе, ново асфалтирање улице Васе Пелагића, ново асфалтирање улице Милоша Обилића, адаптацију кровова са заменом црепа на дому културе и пројектовање пројекта улице Лоле Рибара због измештања камионског саобраћаја из центра села (заобилазница).

Иначе, Ђура Радић је активан и у вези културних збивања, укључен је свих ових година у рад „Островаћког Бећарца“ за добробит свих. Ове године је на челу ове манифестације као њен председник. Наздравље му било и нека уз помоћ својих Островљана дуго траје у овој њиховој причи.

Војкан Ивковић

Бећарац

„Островаћи бећарац“ је манифестација која је заживела дуги низ година, постала је прави културни бренд, села који је вољом разних фактора припао овом делу Србије.

Село је банатско а ипак костолачко... Ипак овде је прича о самом појму бећарца или како сам ја у једној својој песми написао „Овде се бећарац воле“... да баш тако воле а не воли!

Бећарац је најмања песма, има увек исти циљ, врцава је, нема ту неких великих украса, она је кратког двостиха доскочица, није шалајка а није ни поскочица.

Бећарац је хумор, прави народни, она је песма али затворена, она је жишка али и надмудривање. Бећарац је лирска песма која се и пева, он као такав живи и траје, пева се у дуету као и у хору... Певају је сви.

Док се изводи то је једна велика позитивна енергија... одмах се слушалац препусти речима који подижу обрве а лале намигњавају сосама.

Бећарац је музика душе, као такав, као сабрат музичких инструмената кренуо је уз подршку гајди а потом је „Момче тамбурало на тамбури!“ Кренуло се с' бећарцем у другој половини 19. века. Обухвата територијалне путеве нота. Извире из Срема, Баната, Бачке са Барањом из Славоније...

О бећарцима су писали по мало и Јаша М. Продановић и Васа Стајић, Стеван Бошковић, као и Јован Ј.-Змај. Ту је чиста срца, нежне а и неразмажене а мало и несташне љубави, ведре шале, дубоке туге и здраве филозофије.

Има бећараца и од три, па и од четири стиха-тзв. Дупли бећарци... ево примера:

„Молим тату да ми купи Кату
Скупа Ката за девет дуката!
Боља Ката нег“ девет дуката
Водем Катку него мога тату.“

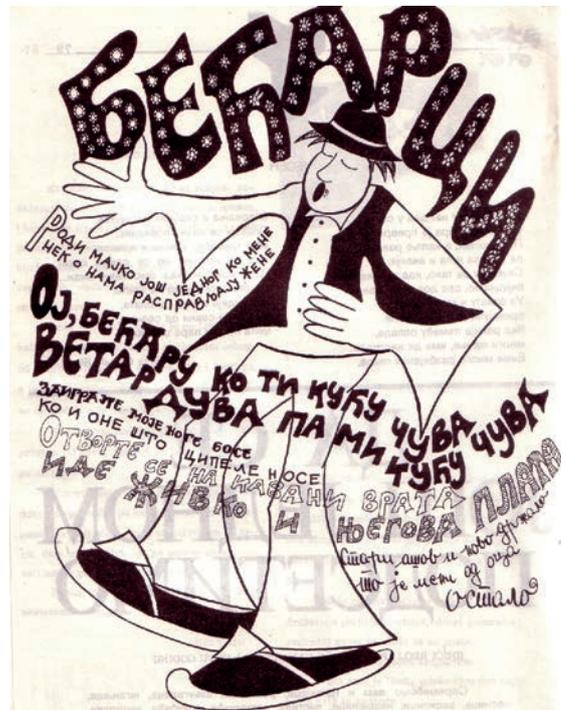
Бећарац траје, бећарац се и даље ствара и пева. Бећарац је и нежан, више потсмешљив...

Из данашњег угла он се помера и увија у колач овог времена, покушава да буде актуелан и као такав опстаје.

Бећарац је једна права штрудла са маком, један прави банатски колач умешен на равници до невидика. Ко таквог чувајмо га и недајмо га овим временима да га однесу у неки тамни вилајет, то су нама наши стари оставили...

„Иду шором и певају бећари
На прозору оставили једну ружу Мари.“

Ваш Војкан Ивковић

БИСЕРНИЦА ОД БЕЋАРАЦА

Сиромасам, немам земље бразде,
Ал милујем боље него газде.

Дођи, лоло, ал' немој с вечера,
У зору сам слађа од шећера.

Ја не певам што ја бриге немам,
Већ ја певам да бригу растерам.

Каква би' се ја девојка звала
Кад ја не би' швалера имала.

Ја малена, сукња ми шарена,
Свака шара по три момка вара.

Љубила сам и попа и ђака,
Сад ми жеља млада учитеља.

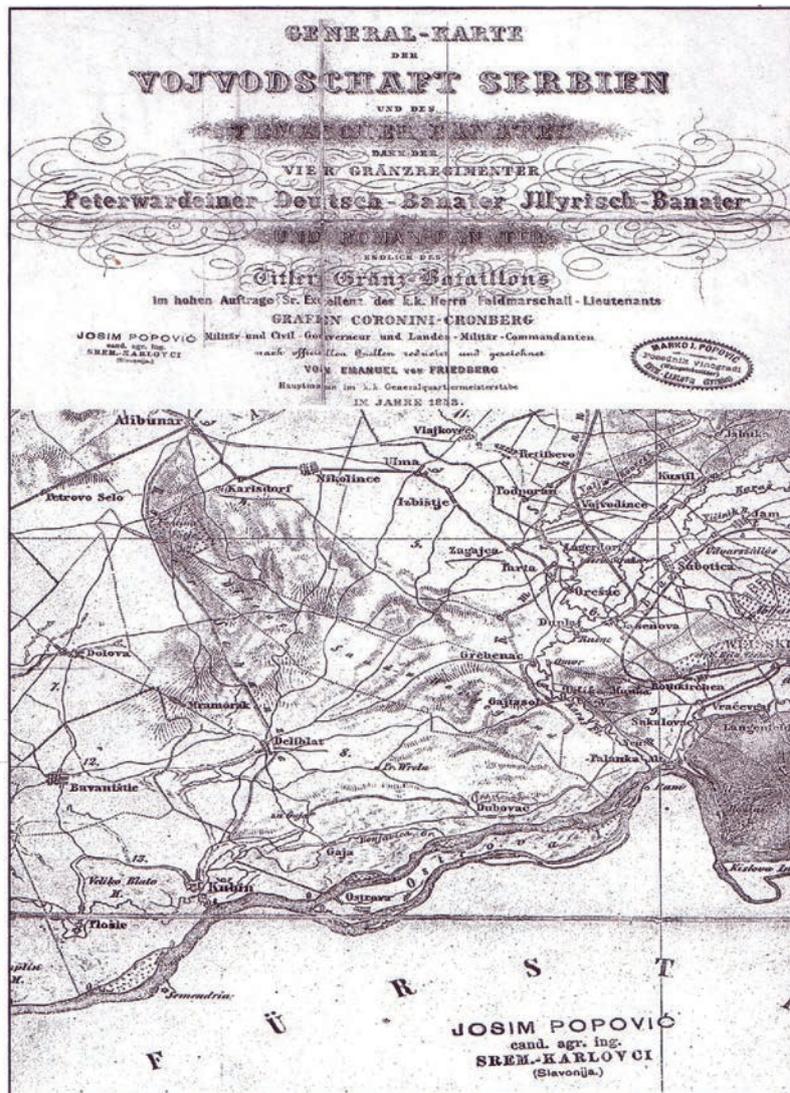

ИЗ ПРОШЛОСТИ ИСТОРИЈЕ СЕЛА ОСТРОВА

Приликом стварања Илирског (српског) граничарског пешачког пука 1764. до 1773. године историчари су написали да је село Гај чинило чету с командиром Милаковићем, (Пецињачки 1982:15).

Не каже се где је било командирово седиште, можда у Острову? Војне граничарске власти имале су потребу за сталним увидом у бројно стање граничара и њихових домова.

Приликом описивања, стварања влашког батаљона, односно Влашко Илирске регименте каже се: „Влашки батаљон је 1774. године припојен Илирској (српској) регименти. Нова увећана јединица названа је Влашко Илирска регимента број 13. Њој је додељена област источно од Уљме, док је област на западу уступљена Немачком пуку. У састав Влашко – Илирског пука ушло је 57 насеља: Сига, Идвор, Чента, Нова Паланка, Дубовац, Гај, **Острово**, Кусић, Калуђерово, Златица, Лесковица, Соколовац, Луговет, Дивић, Белобрешка, Радина, Српска и Румунска Пожежена, Стара Молдава, Сићевица, Горња и Доња Љупкова, Брзаска, Делиблато, Најдаш, Крушчица, Бела Црква, Врачев Гај, Кајтасово, Омор, Гребенац, Дупљаја, Јасеново, Стража, Орешац, Парта, Загајица, Избиште, Уљма, Мало Каково, Алибунар, Сенмихаљ, Селеуш, Падина, Иланца, Добрица, Маргитица, Јарковац, Маријино Село, Томашевац, Оловат,

Фаркаждин и Перлез. Подручје пука бројало је тада свега 33153 житеља.

Пук је био подељен на 16 компанија, а у свакој је било по 240 људи. Једно од седишта компанија било је и Делиблато, па су Гај, Делиблато и **Острово** вероватно припадали њему. Од свака четири способна човека, у војну службу узиман је по један. Коначно уређење Банатске војне границе било је завршено 1783. године, (Поповић 1959:137-138).

Војкан Ивковић

Невенка Путник

Сећање на нашу драгу професорку географије

Била једном једна Невенка... Родила се 27. јанура 1929. године у Острову... Била је прави светски путник а притом и презиме њено је Путник. Основну школу је завршила у Острову, пут је водио даље до Пожаревца где завршава гимназију а географски факултет у Београду. Била је наставница географије многим генерацијама, мала жена а велика по духу и енергији. Права легенда села Острова. Свој радни век провела је у Костолцу у „ОШ. Моша Пијаде“ односно данашње „Јован Цвијић“.

Није имала деце, није се удавала, али своју љубав према географији успела је да пренесе хиљадама деце... Једно име које Острово и Костолац мора запамтити.

Имао сам ту част да ми предаје географију од 5. до 8. разреда. Била је дивна наставница, због ње сам још више заволео географију. Била је добра жена, волео је и њен комшилук у Костолцу, где је становала одмах ту до пијаце... Увек се радовала сваком сусрету са својим Островцима.

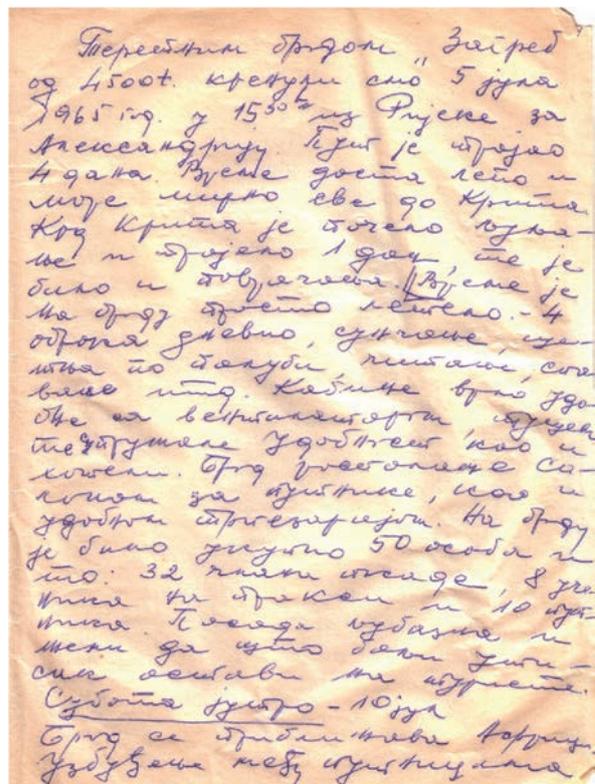

Била је прави наставник, која је тада у своје време, обишла цео свет. Знала је да нам прича о Хавајима, Лапонцима, Индијцима, о поларним зимама, о далекој Аустралији и Америци... А ми деца слушали смо је пажљиво и у својим малим главама замишљали како путујемо и ми заједно са њом. Велика географска карта стајала је закачена на зеленој табли за писање а она јемаленим штапићем показивала сва та одредишта. Ја сам лично имао утисак да присуствујем уживо снимању једне од емисија тада популарног „Каравана“ од легендарног Милана Ковачевића. Упијао сам као сунђер сваку њену реченицу током предавања и маштао како је то корачати по кинеском зиду, видети пирамиде, упознати Ескиме, газити по песку Сахаре, видети једном речју сва та чудеса, људе различитих култура и другачијег говорног подручја. Сви смо се дивили њеним причама где је она све путовала.

Велики део њене заоставштине, Бог је тако хтео, припао је на дар баш мени. Од ђачке књижице, карте за кинески музеј, карта за њујоршку оперу „Metropolitan Opera Gift Shop“, карта за кориду „Plaza de toros de Madrid“, као и карта за руско позориште „Болшоји театр СССР“. Ту су и кинески штапићи за јело од дрвета, салвете из познатих страних хотела али ту је и пуно књига, разгледница и оно најважније фотографије са разних путовања. Ипак сам се одлучио за претстављање једног дела њеног дневника „Утисци са пута у УАР, јула 1965. године“. И што рече један мој драги пријатељ: „И сада она путује. Путуј драга наставнице...“

Војкан Ивковић

Човек из народа сећање на Илију Вренгића

Када се човек свим својим слободним временом ангажује за добробит села и успева у том свом настојању, кажу да је то **човек из народа**. Једни га воле други га мрзе али оно што остаје иза њега мора се поштовати.

Иза Илије Вренгића остала су дела која трају. Илија Вренгић рођен је 1929. године у Острову, које је тада припадалу срезу ковинском. Илија је син земље бантске и као такав остаје веран својој земљи коју је обрађивао заједно са својом женом Јованком и синовцем Душаном Весиним.

Илија је више од двадесет година био одборник, посланик у скупштини, управљао је овим селом. За време његовог мандата засветлела је прва сијалица у Острову, ископан је у центру села артерски бунар... отворена је амбуланта, истурено одељење дома здравља- Костолац, отворен је дом културе, намештене су бандере по шоровима...

Ипак Илија је био обичан човек који је поред земље и казан којег је поседовао, фићом са својом супругом Јованком често посећивао своје драге пријатеље и своју фамилију. Нису имали деце. Био је цењени одборник, лично је код њега кући долазио на његову славу и имендан, на св. Илију и један Петар Грачанин.

Волео је по мало фудбал, по мало глумио на почетку рада дома омладине, играо у представи хадуј Станко, самог хајдука Станка, волео да кошара али не и да пеца, имао мало кошница и пчела...

Кључну улогу је одиграо по задњој поплави 1970. године, када се село требало иселити између Панчева и Ковина, у потезу Надел. Тако да је Илија уз помоћ Свете Станојевића-Свете Козе из

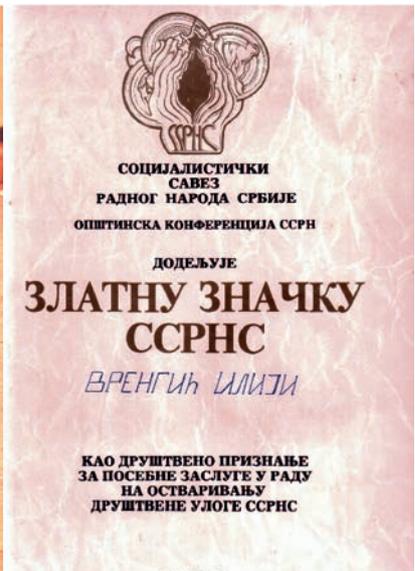
Петке (једног од двојице председника општине које је Петка дала) и уз помоћ осталих другова променио одлуку Х.Е. Ђердапа. Тада је за годину дана изграђена дама око Острова и село је спасено од даљих поплава.

Илија је би признат у свету политике и није излазио из рама своје идеологије.

Добитник је многобројних признања за свој рад, како од стране Костолаца тако и од Пожаревца од којих се издваја **златна значка социјалистичког савеза радног народа**.

Умро је 2005. године у Острову али овога пута у општини костолачкој, односно пожаревачкој. Неки „добри људи“ које је он запослио, због малог дуговања приликом плаћања струје исекли су његовој Илинки струју. Ту више сијалица није засветлела чак ни после смрти његове жене а он човек из народа тамо горе по облацима агитује за Острово да добије водовод и грејање, ко зна можда ће и успети у томе, Илија-човек из народа.

Војкан Ивковић

Машиновођа Мића

Сваког дана, када је радио, Миладин Глишић или кратко Мића-Марга, обично бициком или мотором а касније колима одлазио је из Ђипишта из свог Острова на „централну“ да се дружи са пругама и локомотивама.

Мића је почео, прво као пружни радник јула 1965. године, после годину дана постао је ложаљ. Машиновођа постаје 1971. године а моторовођа за дизел локомотиве 1975. године. „Заволео сам тај посао, ушло ми је у крв да управљам тим **гвозденим коњима** како зову локомотиве.“ Током свог радног века нисам имао никаквих незгода, осим једном... Када је Драги Шушин са Канала, из Костолаца није хтео да ме пропусти и ударио његовом локомотивом која је била пуна јаловине у моју празну локомотиву. Прошли смо без повреда и без оштећења локомотива. Иначе, док нисам постао машиновођа, била је пракса да ми млађи радници, махом ложаљци напакујемо нашим машиновођама. Углавном смо стављали товатну маст у њиховим рукавицама“ - тако прича Мића Марга пензионер од 2000-те године са бенифицираним радним стажом.

Његова локомотива стоји заустављена у костолачком парку, локомотива бр. 12, коју је он

возио последњих година стоји као експонат и као успомена када су кроз Костолац јурили локомотиве пуне угља или земље. Мића је радио прво на Копу Костолац затим у Кленовнику и Ђириковцу. Једном је своје унучиће Лазу и Јуцу, пред одлазак у пензију провозао својом локомотивом. Запамтили су унуци али запамтило је и Острво да је имало једног машиновођу.

Војкан Ивковић

ХИЉАДУ ПИСАМА

како су се волели један коса и једна лала

Срећан је онај ко уме да воли... а Ненад и Смиља Живковић волели се и воле се и после 40 година брака, притом своје успомене чувају као право породично благо. Ништа не би било чудно да они нису сачували сва писма и разгледнице која су слали један другом док је он служио војску...

Далеке 1976. године један лала добро се загледао у једну лепу косу. Он је радио као багериста на Копу Костолац, на допреми угља а она је била трговац, продавачица у Борбином киоску до железничке станице у Костолцу. После годину дана забављања он одлази у војску, тачније прво у Битољ а потом у Кичево, данашња Македонија. Тада нису имали телефоне и нису могли једно другом да шаљу поруке као садашња генерација, него писма и разгледнице. Није било ни једног дана да они нису једно другом слали писма. Тадашњи поштари за Костолац и Острово прво су негодовали а затим су навикли на ту страст дописивања. После толико година срећног брака изродили су двоје деце, Милана и Маријану а и они чувају 1000 доказа љубави. Садржина тих писма и разгледница доступна је само ужој фамилији.

Поред старог бунара, где Нена захвата воде својој Смиљи на једном столу сам раширио 1000 писма и разгледница, гледао сам сва та писма док нисам овековечио фотографијама ово романтично сећање и као што сам рекао срећан је онај ко уме да воли.

Војкан Ивковић

Молитва ловаца

Оче наш и Света Тројицо
и духови твоји
да се свети име ваше
ти погледај на ловце наше.

Удостоји нас Господе сутра
Када кренемо од „Брега“
и „Великог сокака“
са пуно зечева и фазана
од самог јутра,
да нам пушке буду пуне
и кере колака лака.

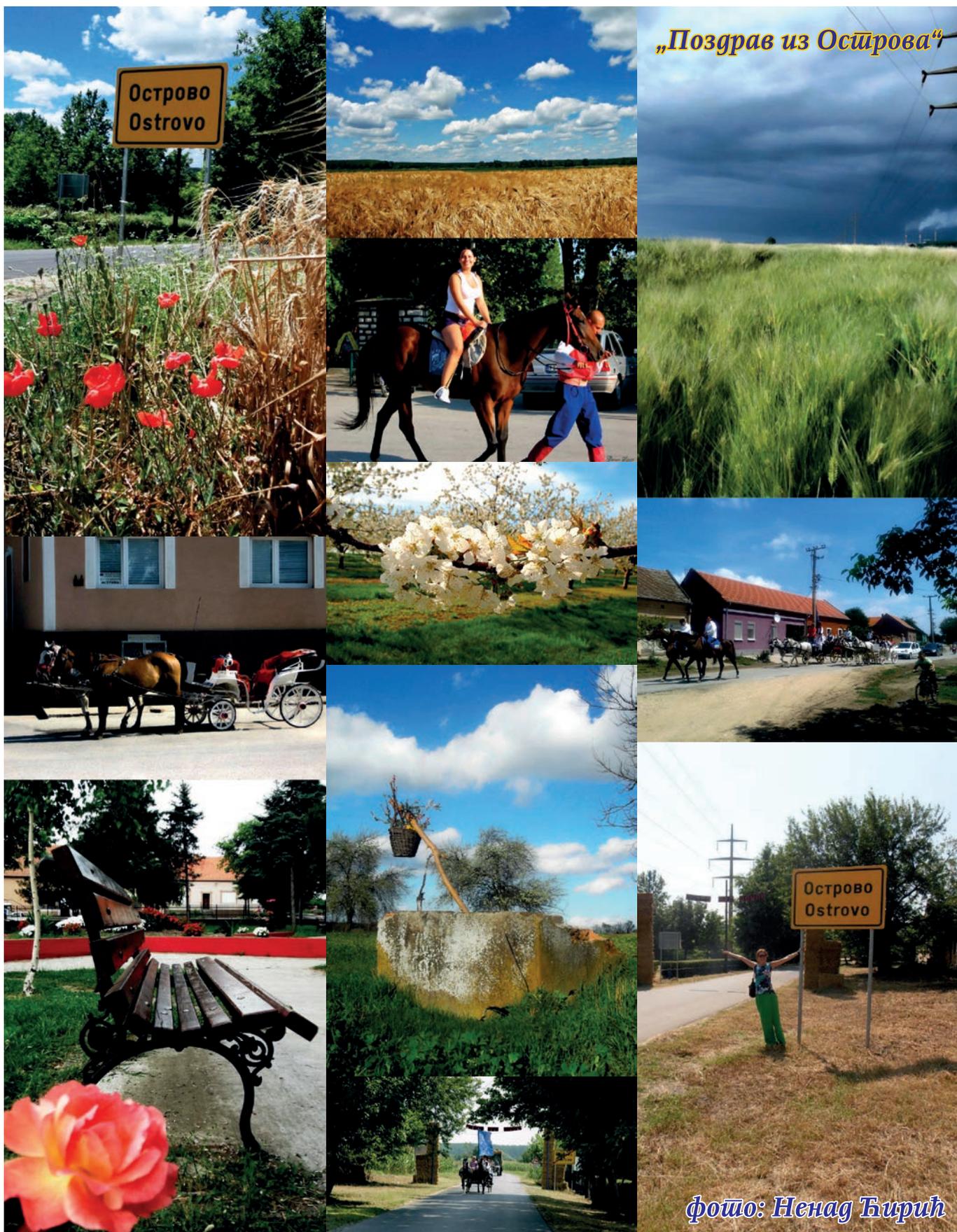
Дивље свиње пуно нам удели
о Господе, шта су
ти злотвори све појели...
немилосрдне лисице ти нам пошаљи
'еј колико су нам кокошке
само поклали.

О Господе ти опрости нама
не дај да паднемо у искушење
већ избави нас од лукавства
шта би ловци без животињског
царства. Амин!

Ивковић Војкан

На слици стари ловци Перица Вренић и Бојан Ројожарски – Шумар. Обоје су били председници секције ловаца из Острова, с тиме што је Бојан био и председник ловачког друштва „Дунав Косиловац“. Перица Вренић је са својом керушом Бешом, која је на слици, освајао у области кинолозије доста награда.

1986. година

Прича о најбољој генерацији ФК Дунава

ФК Дунав из Острова је клуб богате традиције. Основан далеке 1929. године, изнедрио је једну плејаду фудбалера која је пронела славу фудбала из малог ушореног села. Имена попут: Саве Секуле, Омира, Мите, Цалета, Саве Ердељана, Јоце Кеже, Зорана Бенкса до данашњих момака браће Ђирић, су познати у целом Браничевском округу.

Клуб је до 1986. године имао пут од општинске лиге преко међуопштинске ка регионалној лиги. Те 1986. године фудбалски мозаик се сложио у Острову тако да је то кључна година успона ФК Дунава. Наишла је једна веома талентована генерација младића, организационо се осетила сигурност, сви су били целим својим бићем уз момке у плавим дресовима. Игралиште је поправљено, урађена је нова дренажа, економат је преуређен, изграђен је помоћни терен за мали фудбал. Све је до савршенства доведено. Цело село је помагало... Покојни Дејан Илкић уз помоћ електране био је задужен за само игралиште, Ђурица Јованов – Блага је био тренер, а доводили су и познатог кондиционог тренера да му помогне, Блажу Ненадића из Костолца који је спремао и рудареве фудбалере, да ову бисерну генерацију очврсне и одведе до веће лиге...

Главни противник на том путу био је до те године „Господар сеоских прстенова“ - Дунавац из Петке... На једној страни Зоран Бенкс, Сава Ђора, Мита, Цале, а на другој Тоша, Слава Расоња, Тоза Нацић, Рајко Беља и Жуја и остали!

На крају јесеће полусезоне Дунав је био на табели иза Дунавца, из војске им се вратио Ђирић Радомир а плави дрес је поново обукао Мита Гаврилов... Почеле су припреме и једни и други. Печани у своје редове нису довели нова појачања! Из прикрајка пратило их „Јединство“ из Смољинца на челу са Лијом.

Једни и други су ређали победе. Дунав је дувао у врат Дунавцу... Кључна утакмица одиграла се у Дрмну, где је домаћа Слога победила Дунавац са 3:2, ипак Дунавац је славио код куће победу против Дунава са 4:1.

Славко Рогожарски се присећа како је то било:

„Сећам се, тада је наш тренер Блага направио кобну грешку, загревали смо се чак пола сата на игралишту Острова

да би потом ушли у аутобус обучени у дресове с копачкама на ногама и тако истрчали на стадион „Башта“ у Петки. При том смо се охладиле током вожње и брзо примили голове од којих се нисмо опоравили до краја утакмице. Ни данас ми није јасно, шта је хтео са тим излажењем, истрчавањем право из аутобуса на терен... Печани такође пуно воле фудбал, али и поштују противнике, код њих је безбедност увек била на високом нивоу!“

Ипак на крају те сезоне Дунав је био први са 45 бода, а Дунавац други са 42 бода... И уместо да Дунав уђе директно у већу лигу, вољом фудбалских моћника морао је да разиграва у баражу. У квалификацијама за МФЛ Пожаревац, на прелепом стадиону у Осипаоници, Дунав је депласирао Јасеницу из Придворице (првака МФЛ Смедерево) победивши га са 5:0. Најбољи играч на терену био је Савица Ердељан, звани Чоки или Сава Ђора. Судила је тројка из Смедерева на челу са Васићем. Велики број гледалаца отишао је са стадиона одушевљен игром Островљана. Затим је уследила та друга кобна утакмица, чекало се превише дуго са одигравањем те утакмице. Фудбалери су били стално у пуном тренингу, запослени у фирмама нису одлазили на годишње одморе, осећала се велика напетост. Следећи противник је био „Звижд“ из Кучева. Играло се на стадиону ВГСКА 17. августа 1986. године у Великом Градишту.

Дунав тада није имао среће, у регуларном времену било је нерешено 0:0. Мита Гаврилов је пред крај утакмице имао идеалну шансу да донесе победу плавима када је избио сам испред голмана. Дунав је тада изгубио на пеналима 2:3, али већ од следеће године ушло се коначно у регионалну лигу, наставили су да решетају мреже Јоца Кеже, Зоран Јосимов и Мита, да импонују својом борбеношћу Рајко, Синиша, Буца, а својим потезима да одушевљавају гледаоце Цале, Пера и остали.

Дунав је од јесени 1987. године игао са ВГСК Градиште, Осипаоницом, Железничаром из Смедерева, Звиждом из Кучева, Слогом из Петровца, Царевцом, Минелом из Костолца и свакоме је био тежак и неугодан противник.

Била је то најбоља генерација у историји ФК Дунава, једна од најзначајнијих сеоских екипа овог нашег округа. Пленили су лепотом игре, шармом, борбеношћу, били су један прави тим сложних младића који је остао у многим срцима као најлепша фудбалска прича.

Војкан Ивковић

ТАБЕЛА првих тимова на крају такмичарске 1985/86 године у РФЛ – Пожаревац

1. ДУНАВ, Остр.	30	21	3	6	107:41 (+66)	45
2. „Дунавац“, Петка	30	18	6	6	91:38 (+53)	42

КВАЛИФИКАЦИЈЕ ЗА РЕГИОНАЛНУ ЛИГУ

ЗВИЖД У РЕГИОНАЛНОЈ ЛИГИ

● Дунав (Острова) – Звижд (Кучева) 2:3 0:0 (0:0)

Дунав: Веселинов, Ардељан, Николаи, Путин, Рогожарски, Гаврилов, Илџи, Црносељански, Јосимов, С. Рогожарски, П. Гаврилов.

Звижд: Радловић, Ванић, Миловаковић, Новаковић, Бранковић, Терзић, Илић, Николић, Вуковић, Бумбаревић, Станковић.

Прошлог петка, на неутралном терену у Великом Градишту, Звижд из Кучева је (по други пут за редом) бољим извођењем једанаестарца успео да се домогне управљеног места у новоформираној Регионалној Моравско-подунавској лиги. Претходно је на исти начин елиминисана екипа Подунавца из Удовца.

Победа Звижда је апсолутно заслужена, јер је током већег дела утакмице био много опасније екипа, мада је, што се тиче игре у пољу, Дунав био потпуно равноправан партнер.

Међутим, иако је класичан Звижд задужен, најзрелију прилику утакмица имали су играчи Дунава (Гаврилов) непуних седам минута пре краја када се нашао очи у очи са голманом Радловићем. Његов снажан ударач отишао је, међутим, поред саме десне голманове стативе.

Посебно би смо желели да истакнемо (обзиром на значај) и начин на који су Кучевљани дошли до квалификација) да је цела утакмица протекла у веома фер игри захваљујући, пре свега, играчима и једног и другог тима и одличној судјској тројци и саставу: Мило Радомировић (Браничево), Слободан Милошевић и Душан Дамњановић (обојица из Великог Градишта) који за своју арбитражу заслужују највишу оцену. Радомировић током читавог сусрета готово да и није имао посла, а и оно мало што га је било енергично и ефикасно је решавао у правом тренутку тако да је са пуном ауторитетом привео сусрет крају. Тек непосредно пред сам крај сусрета доделио је два жута и један црвени (други жут) картон и то због приговора, а не грубе игре.

Д. Бркивић

КУД Острово – данас

После дуже паузе некадашњи АКУД Острово почео је поново са радом. Тамо где је стао Жива Ердељан и његова генерација сада то успешно ради Бобан Рогожарски или кратко Бобан Дидин...

КУД Острово почео је нову причу 2008. године да би у јануару 2009. године било почето са учлањивањем деце и формирањем секција. Први председник био је Тизманов Бобан, онда су долазили Лазаров Иван, Мита Гаврилов, Мира Тизманов, Ненадов Мирјана, Слађана Сретков и коначно Бобан Рогожарски. Бобан је прави човек на правом месту, друштвен, вредан, организационо способан, а њему као уметнички руководиоца помаже Иван Јовановић. Велику помоћ имали су и од стране КУД-а Костолац и Николе Топа. Половином 2009. године сређен је дом културе са летњом бином.

КУД је на почетку своје приче гостовао у следећим местима: Омољица, Иваново, Уљма, Јасеново као и у свим местима нашег округа. Тома Петров и Слађана Сретков су успешно одрадили регистрацију самог КУД-а 2011. године. Освојено је друго место на међународном фестивалу фолклора у Белој Цркви 2012. године. Ветерани су се вратили у коло 2016. године тако да

сада постоји и секција ветерана фолклора. Од 2018. године на јубиларном 10. Бећарцу гостује КУД из Румуније, српски Семартон, родно место мајке Доситеја Обрадовића. Од тада „Островачки Бећарац“ постаје међународна манифестација. Кроз КУД је прошло стотину чланова, деца су долазила из Костолца, Петке, Старог Костолца. Током периода прошле године од месеца јула до сада КУД Острово је гостовао у Крушици на манифестацији Лепота различитости, затим на годишњем концерту у Јасенову као и на новогодишњем концерту у Гудурици. Потом су уследила гостовања у Краљеву, Тополи и Реснику.

Нека коло не престаје и песма Бећараца нека је вечита.

Војкан Ивковић

Наши повратници из туђине

Ово је прича о фамилијама из моје улице који су у исто време, трбухом за крухом, напустили своја огњишта у потрази за бољим животом.

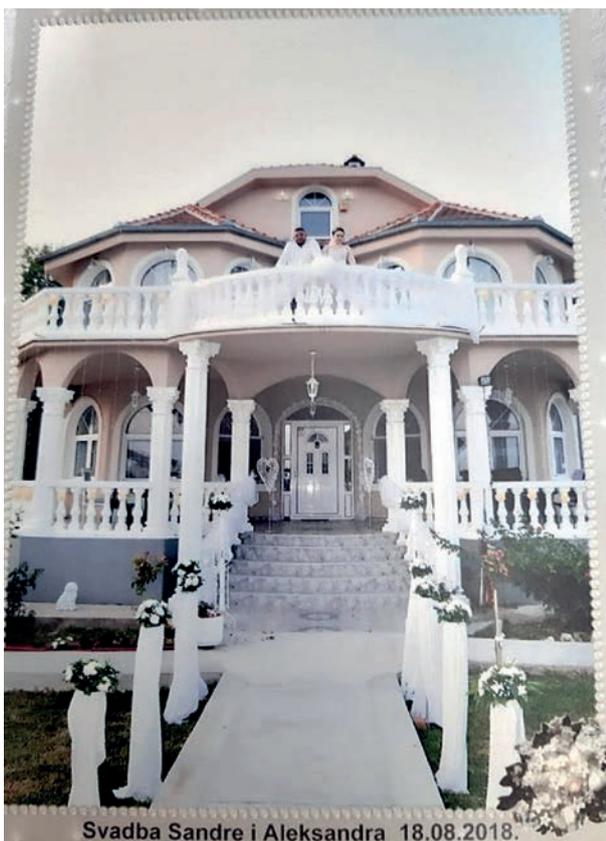
Отишли су на две стране света како би својој деци обезбедили бољу егзистенцију него што је била њихова. Случај је хтео да су обе фамилије из моје улице и прве комшије. Обе породице имају по троје деце, по две ћерке и по једног сина. Чак и њихове ћерке имају исто име **Јелица**, остала деца имају следећа имена: **Верица, Славица, Радомир и Перица**. Реч је о породицама **Каначки и Стефановић**.

Село Острово је до 1970. године било често плављено тако да све што би се на њиви или башти

људи кажу да човек у туђини ојача, тако и ове две вредне жене су постале јаке и свака је са остатком својих породица успела да уради оно за шта су и отишли у иностранство.

Биса и Љиља су са својим синовима Радомиром и Перицом у Острову саградили своје домове. Каначки Биса и Радомир вратили су се из Америке и живе на свом огњишту и уживају у свим чарима које Острово пружа. Нису се покајали што су напустили Америку већ су срећни што су на свом родном прагу. Правили су кућу у Острову и вратили се свим мирисима села, прашњавом путу, фином благу после кише и босим табанима које су трчале често по шоровима. Вратили се свом Дунаву поред кога су одрасли, свом Ћипишту, својим дудовима и својим њивама.

Svadba Sandre i Aleksandra 18.08.2018.

посејало водена стихија би односила пре него што роди или сазри. Месечна примања запошљених су била веома ниска да би се прехранила и одшколовала деца. Тако да су обе породице биле приморане да напусте Острово и већ 1988. године вредни домаћин Ђурица Каначки са супругом Бисом одлази у Америку, а Слободан Стефановић са супрогом Љиљом одлази у Аустрију. Касније им се придружују и деца. Године су пролазиле у мукотрпном раду са једним великим циљем да својим будућим поколоњима донесу неки бољи живот. Скоро истих година обе породице сналази трагедија где остају без челних људи својих супруга Ђурице и Слободана. Али као што старији

Svadba Sandre i Aleksandra 18.08.2018.

Породица Стефановић још ради у Аустрији али и они се спремају за скори повратак. Прошле године је Пера Стефановић са својом супругом Драгицом направио свадбу своме сину Александру баш у Острову, у њиховој кући под шатором у њиховом дворишту. Свадба је била у духу народних обичаја и обележја.

Заједничко за обе породице је што ово све не могу да виде и у томе уживају Ђурица и Слободан. Ако им је свима за утеху обе породице имају добре и поштене наследнике, њихово породично благо, њихови синови, ћерке и унучад.

Мирјана-Цица-Недељков

Овчарство

У селу Острову, нашем костолачком или банатском, има све мање дудова и све мање гусака али зато број оваца остаје исти у просеку задњих десетак година. Истина то је много мањи број него што је то било пре тридесет и више година али опстанак те врсте стоке или овчарство сразмерно броју домаћинства које Острово има (има око 170 кућа) остаје исти.

Највише оваца има Вренгић Новица-Брежанац, око 100 брава, затим Слободан Ђорговски-Македонац има око шездесет, затим Живанов Живорад-Едвардов и Перица Јанус који имају по двадесет оваца. Мужа оваца је два пута дневно. Главни производи су месо, млеко, сир и вуна. Сорте које су највише заступљене су: **Цигаја** и **Витенберг**. Цигаја је сорта која је највише заступљена и она је домаћа изворна сорта.

Овце се „стрижу“ почетком лета. То је посао домаћина који обавља уз помоћ својих укућана или комшија. Раније се стригло „ножицама“ маказама које су израђивали ковачи. Сама реч ножице води корене из словенске речи. Данас се ради маказама за стрижу оваца. Све мање је људи које то раде, а потребно је „с' колена на колена“ пренети и то мајсторство.

Александар Недељков је један од најмлађих из те приче, рођен је 1980. године а запошљен је у ПРИМ-у.

Воли овај стари занат и радо се одазива када треба помоћи у било ком делу Острова...

„Научио сам да шишам овце са дванаест година, тај занат сам изучио од мојих, од Илије и Живе Левака. За шишање једне овце потребно је око пола сата. Некада се вуна продавала. Причала ми је мајка, Мирјана, да се вуна носила до Гребенара, код једне баба Виде у Пожаревцу. Претходно се прала на Дунаву, млаком водом и цеђом а после се сушила. Некада се откупљивала а данас се вуна даје за со, за стоку. Од коже су се правили кожуци, носила се кожа ћурчијама“ -тако говори Александар Недељков. Александар је оста да живи на свом огњишту са оцем Савом- Секулом и мајком Мирјаном, са женом Марином која му је изродила ћерку и сина.

А понекад наиђе неко од стране Баната и одкупи вуну, ту њихову муку. Када се село обуче у бело одело и око божиха све прекрије снег и када Александру дође у госте рођени брат Иван, из Костолаца, овце се јагње, донесу нову радост домаћину и нове дукате овом селу.

Војкан Ивковић

Свети Георгије убива аждаху

Прича о Којинима

Близу цркве, скоро у самом центру села још постоји кућа Којиних. Не да се зубу времена. Илићи или Којини су некада били веома богати од старина... Четири брата се одвојила и свако је пошао својим путем, неко у Плочице, неко у Долово, а неко остао на кућном прагу. Отац Коста или Која је имао сина Сашу који је настрадао пре две године несрећним случајем. Његов млађи син Ненад Илић је купио кућу од Пере Илића у Дидином селу према Петки и већ две године живи тамо.

Кућа је зидана још за време Првог светског рата 1915. године а зидао је мајстор Јоца Кошарић. Кућа је права банатска, има и кибицер прозор, кибиц-фенстер, то је „девојачки“ љубави за меркање прозора на сокаку. Права драж ове куће или реткост је измоловани ходник ове куће. Цео ходник је осликан као зидови и сам плафон прелепим радовима незнатних мајстора. Прича се да су то били италијански заробљеници и да је то измоловано одмах по завршетку Другог светског рата. Право при улазу, на зиду „Свети Георгије убива аждаху“ а са плафона ме поздрављају један фини господин у црном јакету и три мачета.

Све то подсећа, по стилу, на нашег познатог сликара и молера Живка Павловића из његовог доба. Светом Ђорђу, витезу Бога живота, данас је у српском народу посвећено више од 370 цркава и манастира. Овде у

Острову осликан је од засад незнатних мајстора у једном тешком времену по Српство. Не зна се ни по коме је рађен господин са јакетом, који нас поздравља са плафона али сама целина и композицијска слика целог молераја освежава око и даје неку оптимистичну ноту живљења. Штета што је скоро пола ходника пропало, негде се слике једва виде тако да све ово подсећа и на немар бившег газде.

На млађима свет остаје. Ненад Илић је запошљени радник, иначе је и појац, пева при хору манастира Рукумија, још није свијо своје гнездо, није основао своју породицу. Можда ће кућа Илића да оживи а витез бога живота још једном да победи.

Нека Бог услиши наше молитве.

Ивковић Војкан

ВЕЧНОСТ

Све што је у нама, карактери, осећања, љубав или гнев, живеће и материјализоваће се док ми живимо овоземаљски живот, док смо ту и док осећамо. Међутим, живеће и касније, после нас, кроз будућа покољења, било да су наша деца сестрињска, братовљева или комшијска... Деца памте, усвајају и касније сасвим сигурно користе и примењују у свом животу.

Ова прича је прича о двојици паша. Могла је и другачије да звучи, могли су и да је прочитају, али нису. То је тренутак, промакло је, нисам писала, а желела сам... Оно што је остало остало је у нама, у нашим срцима и душама. И моја сестра и ја, чувамо и негујемо најсветије и најсветлије људске особине које су нам пренели.

Када се у комшилуку наше куће, родио наш теча Омир, тата је имао осам година. Беба је мало стасала и чика Богомир, татин комшија и презимењак, дружбеник и такође дете, позва га да види бебу. Чудио се тадашњи дечак, шта има да гледа бебу, неко мало дете, боље да јури крпењачу или са керама да се вија по селу. Видео је бебу, ни не слутећи да ће га судбина везати за ту бебу, баш.

Расли су у свом селу и овако и онако, увек са надом у срећнију будућност. Ентузијастично. Таква времена су била, тешка, али имало се чему надати!

Замомковало се и задевојчило. Теча баци око на Живадинку, комшиницу из куће Цветкових. Породице се сложе и ето ти, ожени се. Није прошло два месеца. Злата, девојка пореклом из исте куће (мајка Радинка Цветкова) и Динкина сестра од рођене тетке, пожури и она да се уда за сестром. Удаде се за Бору, оног дечака са почетка приче. Уз прва изненађења, премлада, па Бора старији, мајка се секира... све се смири и стиша. Бора и Омир добише свако по пашу, по свастику, проширише фамилију. И живот крене да исписује странице овакве и онакве углавном здраве и срећне.

Љубав између тече и тате је била огромна. Ако можете замислити да двојица људи никада, али никада, чак ни несугласицу нису имали, а да то ми знамо, онда ето. Посматрач ту љубав и разумевање није могао ни да примети. Нису они то показивали, ни наглашавали, јавно. Чуло се у гласу, у разговору, у очима, које су одавале радост и неки чудан мир, када су заједно.

Сваки је био савршен у свом послу и када је требало и где је требало допуњавали су један другог. Било је и ситуација да су и склепали нешто, па када се мама и тета побуне изговарали су се да немају материјала, оне нису рекле..., онда би се кас-

није, када год се сете, смејали томе и забављали у заборав.

Одморе су проводили заједно, и наш долазак у Острво није могао да не забележи дуже дружење међу њима, свраћање у одласку, у повратку...

Остарило се. Тата је био старији од тече осам година... Никада није престајало дружење, а тата никада није престао да се враћа Острову. Чак и када се теже кретао оде код тече и он дође причају нешто и од смеха се зацене да мислимо да ће им лоше бити. Теча је једини човек са којим се тата разумео и у старости и деменцији, која га је хватала задњих година. Чак и преко телефонског разговора... Ове људе красила је радост живљења, дружења и љубав према људима.

Драма која се одиграла у нашим породицама била је тачно 10.8.2017. године. Отишли су у два правца. Течином срце је стало-изненада. Тата је упао у кризу са плућима и завршио на апаратима у болници. Подлегао је после 17 дана. И то срце је стало. Отишли су одавде скоро заједно. Знамо да негде имају добро место и да се смеју.

Оне особине са почетка текста су пре свега поштење, предусретљивост, несебичност, стрпљивост и скромност. Највеће људске особине. Имали смо срећу. Пренели су нам. Јесу. Неко ће поштовати и преносити даље. Неко то неће моћи... Ја овде не мислим само на моју сестру и мене. И у нашој и у генерацији иза нас и иза, има деце. Хвала Богу. Они који памте ове људе памте и врлине. Па, лагано без велике трауме преносе на будуће генерације.

„Будимо људи...“

Патријарх Павле

Александра Луковић Рогожарски

Силазак Светог Духа на апостоле Духови – Тројице

Тројице су црквени назив, док је народни назив „Дови“, Дове, па се каже: На Дове, за Дове, од Дова. По учењу хришћанске цркве, Господ је више пута обећао апостолима да ће им послати Духа Светога. То се десило у педесети дан од Ускрснућа, па зато овај празник увек пада у Господњи дан, тј. у недељу. После крштења Духом Светим апостоли ће бити достојни да сведоче о Христу, односно да проповедају еванђеље. Силаском Св. Духа довршено је оснивање цркве Христове на земљи. Од тада је црква почела да расте и у себе прима све нове и нове душе. У раном хришћанству Вознесење и Педесетница прослављени су заједно, а тек крајем четвртог или почетком петог века ова два празника се раздвајају, па се први слави у 40. а други у 50. дан од Ускрснућа Христова, (Мирковић 1961.: 227-229, 231).

Да су Срби Јужног Баната коме је некада припадало и Острово у прошлости веома свечано прослављали празник Духова сведочи запис из 1992. године из пера панчевачких минорита „**На Духове су Срби, из зависти према католичком обреду, одржали празничну процесију. Дуж пијаци, испод балдахина, прошао је протојереј уз пратњу наоружаних војника. Оваква почаст се давала само у владајућој религији и олтарској светињи.**“

Народно – црквено прослављање Дова до шездесетих година 20. века, у погледу забране рада, било је исто, тј. трајало је три дана. И данас црква слави три дана, али се у стварности трећег дана Дова мало ко држи забране рада, па људи „Грабу да завршу радњу“.

Војкан Ивковић

СТАТИСТИКА**за период од јула 2018. до јула 2019. године**

Рођених:

Умрлих:

Венчаних:

РОЂЕНИ:

Стеван Илић 16.10.2018. од оца Дејана и мајке Милице,
Доротеа Бабајић 02.12.2018. од оца Дарка и мајке Данице,
Рогожарски Матеј 31.01.2019.
Нинков Коста 15.03.2019. од оца Дарка и мајке Марије,
Марковић Миа 28.04.2019. од оца Славише и мајке Маје и
Лазаров Сергеј 20.05.2019. од оца Ивана и мајке Јелене.

УМРЛИ:

Срђан Глишић (21.09.2018.),
Мила Зарић (16.12.2018.),
Љубиша Николић (12.01.2019.),
Живан Недељков (31.01.2019.),
Младен Кирда (15.02.2019.),
Младен Тизманов (16.02.2019.),
Дачић Радмила (26.05.2019.),
Рогожарски Славица (05.06.2019.).

ВЕНЧАНИ:

Ненад и Невена Сретков 07.10.2018. и
Ћирић Александар и Даница 30.04.2019.

ДАЛ' ЋЕ ЖИВОТ ДА ОЖИВИ

Гуске гачу, коњи њиште,
а на зиду мачак спава,
свиње грде, пулин лаје,
све опсена а не јава.

У амбару миш се чуди,
глође даску место зрна,
празна кућа, празна штала,
а некада била пуна.

На утрини коров расте,
нигде краве да га пасе,
село ћути, мук се чује,
сотоне нам ватру гасе.

Клепетуше сад не звече,
нема чворке ко да плаши,
нема свиње ко да чува,
несташе нам и салаши.

Слеме легло, цреп се круни,
каце празне, буре трули,
леса пала, плот се клати,
кошари се расушили.

У фуруни ђаво чуци,
тули ватру што хлеб пече,
кукувија песму ори,
док на село пада вече.

Ко ће сокак да почисти,
ко ће овце сад да држи,
ко ће ватру да упали
и обџице да испржи?

Ко ће коње да упрегне,
па на Божић да се санка,
ко таљиге да поправи,
кад на њима пукне
штранка?

Из комина паук гледа,
плете мрежу, нешто слуги,
дал' ће живот да оживи,
ил' ће можда да ућути.

Илија Веселинов

ПАРКИЋ ОСТРОВО

Паркић је пун љубави и бриге једних о другима, пун радости, али оне исконске и дечје. Заиста мислим да ће та деца која већ данас брину о томе ко ће следећи ускочити на трамболину, ко ће у следећој рунди заиграти стони фудбал, стони тенис, или пак, ко ће пазити млађе док се спуштају низ тобоган, за неколико година више бринути о другима, о себи и околини, имаће више разумевања за млађе и „неискусне“ и имаће више љубави према целом свету! А та једна идеја, коју је покренуо један ум, који је раширио комшијијама и познаницима, и док су многи коментарисали и позитивно и негативно, он данас „школује“ сву ту децу, па и одрасле, о лепим манирима и лепим безбрижним стварима које детињство носи кроз читав живот! У склопу нашег парка постоје радне акције у склопу којих одржавамо паркић, дружимо се „договарамо, предлажемо, уживамо.

Хвала Ненаду Ћирићу на пројекту парка, свим идејама и реализацији, Веселинов Зорану, Ћирић Синиши, Мишић Бранки, Ћирић Марку, Миљковић Александру, Вренгић Ивани, Станчевић Марку, Димитров Дејани, Слађану Црносељанском, и свим људима који су помогли на било који начин, а има их заиста доста! Ни од чега се може направити свашта, ако имате тим људи који ће следити ваше идеје, све остало су изговори! Добродошли у једини парк на отвореном, који поред свих справа као у другим парковима, има и трамболину, стони фудбал и стони тенис, пикадо који је доступан свима и оно што је најважније безбедан.

Једна идеја много радости

Једна идеја, много радости је јединствена дечија манифестација коју је осмислио Ненад Ћирић који је и оснивач паркића за децу у склопу ког слаavimo постојање паркића и надметање у појединачним друштвеним играма! На овој манифестацији учествовало је око педесетак малишана различитог узраста. Програм се састоји од појединачних игара у којој може бити само један победник.

Игре у којима су се малишани надметали су следеће:

- лимбо денс
- мозгалица (пузле)
- погоди шта је у кутији
- музичке столице
- кефалица
- прескакање вијаче
- сакупи више поена

За све такмичаре обезбеђене су мајице, а за победнике медаље, похвалнице за прво место, поклони и ваучери који се могу искористи при куповини школског прибора у књижари „БАЈКА“ у Костоцу! Велико хвала свим друштвеним и приватним фирмама који су помогли да се манифестација одржи, велико хвала свим девојкама и женама које су направиле више од 70 килограма колача за све учеснике и посетиоце којих је било више од 200 на дан манифестације, велико хвала свим волонтерима који су помогли и на професионалан начин допринели реализацији.

Након завршетка такмичарског дела обезбеђена је журка за такмичаре и публику. Свим људима добре воље који су помогли на било који начин изградњи парка, за који се мора признати да је постао играоница на отвореном са јасном поруком СВЕ У ЦИЉУ СРЕЋНИЈЕГ ДЕТИЊСТВА!

Ове године смо вам спремили нове друштвено-такмичарске игре, наступ врапчића КУД Костолац, наступ Маскота Пожаревац и још много других изненађења.

Видимо се 28.07.2019 са почетком у 18 часова у паркићу Острово да прославимо трећу годину дечије манифестације.

Добродошли!

Милан Берић

ОСТРОВАЧКИ МЛАДЕНЦИ ПРОМОВИШУ ЖИВОТ НА СЕЛУ

Млади брачни пар Ненад и Невена Сретков желе да започну свој заједнички живот у Ненадовом родном селу Острову код Костолца.

Обоје су завршили високе школе: Ненад је завршио Основне студије на машинском факултету у Крагујевцу, а Невена је завршила Мастер педагошке студије у Вршцу и у Београду – будућа учитељица. И ако су факултетски образовани они су одлучили да остану и живе у Острову које сматрају најлепшим местом за стварање здраве поро-

дице. Зато су за своје свадбено фотографисање изабрали прелепу околину свога села Острова.

Порука ово двоје младих је да остану и буду своји на своме, да се дечија граја поново заори нашим сокацима, воћњацима, утринама и баштама. Наша дужност је да их у томе подржимо и да пожелимо још пуно оваквих младенаца у нашем окружењу.

ЖИВЕЛИ!

Слађана Сретков

Младост, љубав и лепота све могу да остваре...

Венчање Ненада и Невене 7.10.2018. године у храму Светог великомученика Георгија у Острову

ШАЉИВА СТРАНА

КРИЛАТИ СМУЋ

Каже Соса своје лали:

- Када ћеш човече да ми донесеш једног лепог смуђа?

Када је соса то питала, лала узе прибор за пецање па правац ка Дунаву. Седе он у чамац па се упути ка месту где је знао да ће упецати смуђа. И таман је бацио удицу у воду кад зачу пуцањ. Ловци су из Острова ловили зеца. Подигне се у чамац и виде један ловац је пуцао у гусана са оближњег салаша.

Ловац се окренуо лево-десно и када је видео да нема никог гурнуо је гусана у купу кукурузовине и отишао. Лала је све то лепо гледао, изашао из чамца па је узео гусана и ставио у своју торбу. Није прошло много времена, ето иде онај ловац. Растури он једну купу шаше, па другу... Али гусана није било. Тада се лала дигао из чамца па је упитао:

- Пријатељу, шта тражиш?

Ловац се мало збунио, али је храбро слагао:

- Малочас сам пуцао на зеца који се завукао у ову купу, а сад га нема.

Лала ће пријатељски:

- Какав зец, када си оном човеку са салаша убио гусана. Малочас је био код њега и рекао да се неће лепо провести такав ловац који пуца у оно што се не сме.

Када је то овај ловац чуо окрете се и брзим кораком дао у бег.

Лала сложи штапове па завесла ка обали.

Журио је да му његова соса за ручак спреми крилатог смуђа на подварку од киселог купуса и још бољу супу.

Златан Пејкић

ПИЈАНО КУЧЕ

Када сам се ја забављао са мојом садашњом женом, таст ми је био веома опасан и бранио је ћерки да се виђа са мном, јер сам ја важио у то време за мангупа. Ако је он био код куће, она није смела изаћи, ако он негде оде, онда ја нисам могао прићи, јер он пусти кера.

Онда ја, ако видим да је он изашао у кафану, а волео је и попиту, наговорим неког од мојих пријатеља да седи са њим и части га, а ја ћу му после признати све трошкове. Тако се он задржи а ја одем код девојке.

Кад дођем код девојке, не могу да приђем од кера. Мислим се ја шта да радим, па се сетим.

Узмем хлеба, натопим у ракију, онако добро да преноћи, па кад пођем код девојке понесем и тај хлеб, он га поједе па се извали онако пијан поред плота и заспи.

И тако, пас пијан лежи поред плота а ја несметано ашикујем.

Миша Гачић

ЛОВ У ДВОЈЕ

Радован и Столе у двоје играју доmine, у двоје играју таблић, у двоје иду на пецање. Радован уствари лови а Столе му помаже.

Једном их потеря срећа, па удицу загризе тако велики сом, да Радован није могао сам да га извуче из Мораве.

- Скачи у воду! Повиче Столету.

Скочи Столе у мутну Мораву и тог тренутка га укочи ишијас. Уместо да ухвати сома за бркове, ухвати себе за слабине.

Сом се трзну, откиде најлон, а Радован се бесно крете Столету и рече:

- Боље да сам те послао у бању него у Мораву.

Војкан Ивковић

ЉУБАВ ОДРАСЛИХ

Бисенија и друг Злата
као гроздови су срасли.
За потврду Злата пита.
Волиш ли ме к'о одрасли.

Са ливаде ветрић пири,
носећ' предивне мирисе.
Очекује наш друг Злата
одговор од мале Бисе.

Чему ова потпитања.
Не претеруј ја те молим,
не волим те к'о одрасли
али те ипак стварно волим.

Драган Журжевић